

LIBIË

Een ~~humanitaire~~ oorlog **IMPERIALISTISCHE!**

"De veiligheidsraad van de UNO:

*– verklaart zich ten zeerste verontrust door de verslechter-
ing van de situatie, de escalatie van het geweld en de zware
burgerlijke verliezen, (...)*

*– Veroordeelt de gewelddadige schending van de mensen-
rechten, en daarbij inbegrepen de willekeurige aanhoudingen,
de gedwongen verdwijningen, de martelingen en executies, (...)*

*– In overweging nemend dat de veralgemeende en systemati-
sche aanvallen begaan in Libisch Arabisch Jamahiriya tegen de
burgerbevolking misdaden tegen de mensheid kunnen zijn, (...)*

*– Verklaart hij zich vastbesloten om de bescherming van de
burgers te verzekeren, (...)*

*– Machtigt de lidstaten die zich gericht hebben tot de secre-
taris-generaal met deze bedoeling (...) om alle nodige maat-
regelen te nemen, (...) om de bevolking te beschermen"* (Re-
solutie van de UNO 1973 – Libië, van 17 maart 2011.

Eens te meer gebruiken de hoogste gezagsdragers van deze
wereld mooie humanitaire formules, ze steken speechen af met
trillende stem, over de 'democratie', de 'vrede' en de 'veiligheid
van de bevolking', om beter hun imperialistische avonturen te
rechtvaardigen.

Zo komt het dat er sinds 20 maart een 'internationale coalitie' in
Libië een militaire operatie van grote omvang leidt, die door de Ver-
enigde Staten dichtert 'Dageraad van Odysseus' genoemd wordt.
Elke dag stijgen tientallen vliegtuigen op vooral vanaf de twee krach-
tige Franse en Amerikaanse vliegdekschepen om een bommentapijt
uit te zaaien over de streken die de strijdkrachten herbergen die
trouw zijn aan het regime van Kadhafi (2).

In duidelijke taal, het is oorlog!

Alle staten verdedigen hier enkel hun eigen belangen... met
bommen.

Natuurlijk is Kadhafi een gekke en bloedorstige dictator. Na
weken van strategisch terugplooiën voor de opstand, heeft de
zelfverklaarde 'Libische Gids' zijn elitetroepen weten te reorga-
niseren om in de tegenaanval te gaan. Dag na dag is hij er in
geslaagd om terrein terug te winnen, waarbij alles verpletterd
werd, de 'rebellens' net zo goed als de bevolking. En hij was vast
en zeker van plan om de bewoners van Benghazi in hun eigen
bloed te laten verdrinken, toen de operatie Dageraad van Odysseus
werd gelanceerd.

De luchtaanvallen van de coalitie hebben de repressiekrachten
parten gespeeld en hebben dus effectief de aangekondigde
afslachting vermeden.

Maar kan men ook maar één ogenblik geloven dat deze ont-
plooiing van strijdkrachten echt het welzijn van het Libische
volk tot doel heeft?

Waar was diezelfde coalitie toen Kadhafi 1 000 gevangenen
liet ombrengen in de gevangenis van Abu Salim in Tripoli in
1996? In werkelijkheid worden in dit regime al veertig jaar
mensen opgesloten, gemarteld, geterroriseerd, verdwijnen ze
en worden geëxecuteerd... allemaal volkomen straffeloos.

Waar was diezelfde coalitie gisteren toen Ben Ali in Tunesië,
Moebarak in Egypte of Bouteflika in Algerije, op de menigte
lieten schieten tijdens de opstanden in januari en februari?

En wat doet diezelfde coalitie tegenover de slachtpartijen die
plaatsgripen in Jemen, Syrië of Bahrein? O sorry... wij kunnen
ook niet zeggen dat zij geheel afwezig is: een van haar leden,
Saoedi-Arabië komt daadwerkelijk tussen om de staat Bahrein
te steunen... om betogers te onderdrukken! En haar medeplich-
tigheden om de ogen te sluiten.

Lui als Sarkozy, Cameron, Obama en consorten kunnen zich
dan wel trots als redders gaan voordoen, als verdedigers van de

weduwen en wezen, maar het lijden van de 'burgerbevolking'
van Benghazi is voor hen slechts een alibi geweest om ter plekke
militair in te grijpen en hun respectievelijke smerige
imperialistische belangen te verdedigen. Al deze gangsters heb-
ben een reden die niets te maken heeft met het altruïsme, name-
lijk zich lanceren in deze imperialistische kruistocht.

In tegenstelling tot de laatste oorlogen zijn de Verenigde Sta-
ten nu niet het speerpunt van de militaire operatie. Waarom? In
Libië is de Amerikaanse bourgeoisie verplicht om evenwichts-
kunsten uit te halen.

Enerzijds kan zij het zich niet veroorloven om over land mas-
saal in te grijpen op Libische bodem. Dat zou door heel de
Arabische wereld aanzien worden als een agressie en als een
nieuwe invasie. De oorlogen van Irak en Afghanistan hebben
inderdaad de veralgemeende aversie versterkt voor het 'Ameri-
kaanse imperialisme, de bondgenoot van Israël'. En de wissel
van het regime in Egypte, de traditionele bondgenoot van Oom
Sam, heeft nog meer geknaagd aan hun positie in de regio (3).

Maar anderzijds kunnen zij zich niet afzijdig houden zonder
te riskeren om totaal hun statuut van 'strijders voor de democra-
tie in de wereld' te verliezen. En het staat voor hen buiten kijf
of het terrein niet over te laten aan de tandem Frankrijk/Groot-
Britannië.

– De deelname van Groot-Brittannië heeft een dubbel doel.
Ook zij proberen om, bij de Arabische landen, opnieuw hun
blazoën op te poetsen, dat zo erg gehavend was door hun tus-
senkomsten in Irak en Afghanistan. Maar zij proberen ook hun
eigen bevolking te laten wennen aan buitenlandse militaire tus-
senkomsten die zeker zullen toenemen in de toekomst. 'Het
Libische volk redden van Kadhafi' biedt daarvoor de perfecte
kansen (4).

– Het geval van Frankrijk verschilt een beetje. Het gaat om het
enige grote westerse land dat van een zekere populariteit geniet
in de Arabische wereld. Die heeft het verworven onder gene-
raal De Gaulle en werd aangedikt door zijn weigering om in
2003 deel te nemen aan de invasie van Irak.

Door in te grijpen ten voordele van 'het Libische volk', wist
president Sarkozy perfect dat hij door de bevolking met open
armen zou verwelkomd worden en dat de buurlanden deze in-
terventie tegen een Kadhafi, die veel te onberekenbaar en on-
voorspelbaar is naar hun zin, zouden goedvinden. En men heeft
inderdaad in Benghazi 'Leve Sarkozy' en 'Leve Frankrijk' horen
weerklinken (5). Eenmaal is geen scheepsrecht, maar de Franse
staat is er hier in geslaagd om even te profiteren van het slappe
figuur dat de Amerikanen geslagen hebben.

De president van de Franse republiek heeft er ook van gepro-
fiteerd om zich te herstellen van de opeenvolgende stommiten-
ten van zijn regering in Tunesië en Egypte (steun aan dictators
die uiteindelijk verjaagd werden door sociale opstanden, die tij-
dens de gevechten gepaard gingen met slaande ruzies onder

(wordt vervolgd op pagina 2)

AARDBEVINGEN, TSUNAMI'S

EN NUCLEAIRE ONGEVALLEN IN JAPAN

Het kapitalisme is een verschrikking

"Het ergste valt te vrezén!" Daarmee is de toon gezet is zo-
wel in de koppen van de kranten, als in alle media, als uit de
mond van de leiders van de planeet zelf. Maar het ergste is al
gebeurd! Want met de aardbeving, de tsunami die er op volgde
en de nucleaire ongevallen die maar niet ophouden, bevindt de
Japanse bevolking zich al in een verschrikkelijke toestand. En
ook omdat miljoenen mensen op aarde van nu af aan leven
onder het zwaard van Damocles van de kernwolk, die ontsnapt
is uit de reactoren van Fukushima. Deze keer gaat het niet om
een arm land als Haïti of Indonesië dat volop getroffen wordt,
maar een van de meest geïndustrialiseerde landen van de we-
reld, die bijzonder gespecialiseerd is in spits technologie.

Een land dat de vernietigende gevolgen van de kernenergie
kent, dat als eerste te leiden heeft gehad van de atoombommen,
namelijk op Hiroshima en Nagasaki in 1945.

Het kapitalisme maakt de mensheid kwetsbaarder voor natuurrampen

Eens te meer komen de waanzin van het kapitalisme en de
onverantwoordelijkheid van de bourgeoisie openlijk tot uitbars-
ting. De wereld werd zich er pas vandaag van bewust dat mil-
joenen mensen opeengestapeld leefden in houten woningen langs
de kustlijn, onder de voortdurende dreiging van het risico op
aardbevingen en reuzegolven die alles verzwellen. En dat alles
op het grondgebied van de derde economische wereldmacht!

Alsof dat nog niet voldoende was, werden er kerncentrales
gebouwd, die eveneens blootgesteld staan aan aardbevingen en
tsunami's en die werkelijke tijdbommen vormen. Het meren-
deel van de kerncentrales van Japan zo'n 40 jaar geleden zijn
gebouwd, niet alleen in zeer dichtbevolkte zones, maar ook nog
dicht bij de kusten. Ze zijn bijzonder kwetsbaar voor overstro-
mingen. Op de 55 Japanse reactoren, die verspreid staan over
17 vestigingen, zijn er 11 getroffen door de ramp. Als onmid-
delijk gevolg daarvan werd de bevolking, tot in Tokyo aan toe
dat zich op 250 km van Fukushima bevindt, reeds blootgesteld
aan hoeveelheid straling, die officieel (1) 40 maal de norm
overschreed. Hoeveelheid stralingen, die door de Japanse rege-
ring nochtans werd bestempeld als 'zonder risico'! En het zijn
niet enkel de centrales die werden getroffen, maar ook de pe-
trochemische complexen die eveneens aan de kustlijn zijn
gebouwd en waarvan er een aantal in brand gevlogen zijn. En
dat komt nog bovenop de ramp en de ecologische catastrofe,
die al aan de gang is.

De bourgeoisie probeert nog om ons te laten geloven dat de
schuld ligt bij de natuur, dat men de kracht van aardbevingen en
de omvang van de tsunami's niet kon voorzien. Dat is waar.
Maar wat vooral opvalt, is hoe het kapitalisme, dat sinds twee
eeuwen op een fenomenale manier de wetenschappelijke ken-
nis en de technische middelen heeft ontwikkeld, waarvan ge-

(wordt vervolgd op pagina 4)

In dit nummer

- **Nederland**
Van het antinationalisme van de AAUG tot
Het proletarisch internationalisme van de ASB 3
- **Arbeiders zonder verblijfspapieren**
De bourgeoisie kan de immigranten
alleen nog cynisme en repressie bieden 5
- **Wat is een revolutie?** 5
- **Lezersbrief: 90 jaar na de verplettering van kronstadt**
Een tragedie die onderwerp van discussie blijft
binnen het revolutionaire kamp 6
- **Debat**
Zijn de internationalistische anarchisten werkelijk
een deel van het revolutionaire kamp? 8

zijn ministers en de lokale regimes, het voorstel om politietroepen te sturen om de repressie in Tunesië ruggesteun te verlenen...).

Wij kunnen hier niet in detail de belangen opsommen van elke staat van de coalitie, die vandaag in Libië toeslaat, maar één zaak is zeker, het draait hier helemaal niet om humanisme of menslievendheid! En dat geldt net zo voor diegenen die veel weigerachtiger stonden en zich onthouden hebben bij de stemming van de resolutie van de UNO of die dat schoorvoetend gedaan hebben:

– China, Rusland en Brazilië staan vijandig tegenover deze tussenkomst omdat zij gewoon niets te winnen hebben bij het vertrek van Kadhafi.

– Italië heeft er zelfs alles bij te verliezen. Het huidige regime verzekerde tot op heden een gemakkelijke toegang tot olie en een draconische controle van de grenzen. De destabilisering van het land kan dat allemaal in vraag stellen.

– Het Duitsland van Angela Merkel is nog steeds een militaire dwerg. Al zijn krachten zijn opgevorderd in Afghanistan. Deelnemen aan deze operaties zou deze zwakte nog meer blootgelegd hebben. Zoals de Spaanse krant El País schrijft: *“Wij maken een heruitgave mee van de voortdurende evenwichtsoefening in de verhouding tussen de gigantische Duitse economische macht, die tot uiting kwam tijdens de crisis van de Euro, en de Franse politieke capaciteit, die zich ook uit via de militaire macht”* (6).

Tenslotte lijkt Libië, zoals heel het Midden-Oosten, vandaag op een onmetelijk groot schaakbord waarop de grootmachten proberen hun pionnen naar voren te schuiven.

Waarom komen de grootmachten nu pas tussen?

Al weken waren de troepen van Kadhafi aan het oprukken naar Benghazi, het bolwerk van de rebellen, en moorden daar-bij alles wat bewoog uit. Waarom hebben de grootmachten zo lang gewacht, als zij zo'n groot belang hadden bij de militaire tussenkomst in de regio?

In de eerste dagen waaide de wind van de opstand in Libië vanuit Tunesië en Egypte. Eenzelfde woede tegen de onderdrukking en ellende stak alle lagen van de maatschappij aan. Het stond dus buiten kijf dat 'de Grote Democratieën van deze wereld' niet stonden te springen om deze werkelijke sociale bewegingen te ondersteunen, ondanks hun mooie praatjes waarin ze de repressie veroordeelden. Hun diplomatie weigerde op een schijnheilige manier elke inmenging en beriep zich 'op het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren om hun eigen geschiedenis te bepalen'. De ervaring toont aan dat dit zo is bij elke sociale strijd: de bourgeoisie van alle landen sluit de ogen voor de meest afgrijpselijke repressie, als zij er niet direct steun aan verlenen!

Maar in Libië is wat aanvankelijk begonnen was als een werkelijke volksopstand 'van onderop', met ongewapende burgers, die met heldenmoed vertrokken om de kazernes van de militairen en de zogenaamde hoofdkwartieren van de 'Volkscomités' aan te vallen, vlug omgevormd tot een bloedige 'burgeroorlog' tussen fracties van de bourgeoisie. Anders gezegd, de beweging is de niet-uitbuitende lagen uit de handen geglipt. Het bewijs ervan is dat een van de opperhoofden van de opstand en van de CNT-NOR (Nationale OvergangsRaad) Al Jaleil, de oud-minister van Justitie was van Kadhafi! Deze man heeft natuurlijk evenveel bloed aan de handen als de oude 'Gids' die nu zijn tegenstander geworden is. Een andere aanwijzing is dat, terwijl de 'arbeiders geen vaderland hebben', de voorlopige regering de vlag van het vroegere koninkrijk van Libië als nationaal embleem heeft gekozen. En tenslotte heeft Sarkozy de leden van de CNT-NOR erkend als 'wettelijke vertegenwoordigers van het Libische volk'.

De opstand in Libië heeft dus een diametraal tegengestelde wending genomen dan die van haar grote Tunesische en Egyptische broers. Dit is vooral te wijten aan de zwakte van de arbeidersklasse van dit land. De belangrijkste industrie, de olie-industrie, stelt bijna uitsluitend arbeiders te werk afkomstig uit Europa, uit de rest van het Midden-Oosten, uit Azië en Afrika. Die namen, van bij het begin, niet deel aan de beweging van sociaal verzet. Als resultaat daarvan is het de lokale kleinburgerij die de strijd heeft gekleurd en vandaar het naar voren schuiven van de nationale vlag bijvoorbeeld. Erger nog! De 'vreemde' arbeiders die zich dan ook niet konden herkennen in deze strijd, zijn op de vlucht geslagen. Er zijn zelfs vervolgingen geweest van zwarte arbeiders door de 'rebel' strijdkrachten, want er deden talrijke geruchten de ronde dat het regime speciaal huurlingen uit Afrika gerecruiteerd had om de betogingen te verpletteren, wat dan weer alle immigranten die vandaar kwamen, verdacht maakte.

Arbeidersstrijd tegenover imperialistische oorlogen

Deze omkering van de toestand in Libië heeft gevolgen die ver over de grenzen heen gaan. De repressie van Kadhafi eerst en daarna de tussenkomst van de internationale coalitie hebben alle sociale bewegingen van de regio afgeremd. Dat stelt zelfs andere dictatoriale regimes, waar verzet tegen is, in staat om zich ongebreidel te laten gaan bij de bloedige repressie: dat is het geval in Bahrein waar het Saoedische leger hardhandige steun verleent aan het heersende regime om de betogingen gewelddadig neer te slaan. (7); in Jemen waar op 18 maart de regeringsstrijdkrachten niet hebben gearzeld om te schieten op de menigte, met nog eens 51 doden; en meer recent in Syrië.

Maar toch kan niet met zekerheid gesteld worden dat dit een fatale slag is. De toestand in Libië weegt door, als een blok aan het been van het wereldproletariaat, maar de ontwikkeling van de ellende wekt zo'n diep gewortelde woede op, dat deze toestand haar niet totaal verlamt. Bij het opstellen van dit artikel, werden betogingen verwacht in Riyad, terwijl het regime zelf heeft verklaard dat alle betogingen tegenstrijdig zijn met de *sharia*. In Egypte en Tunesië, waar de 'revolutie' verondersteld wordt reeds getriomfeerd te hebben, zijn er voortdurend botsingen tussen de betogers en de staat, die nu 'democratisch' is, die bestuurd wordt door krachten die min of meer dezelfde zijn als diegenen die de lakens uitdeelden voor het vertrek van de 'dictators'. Ook in Marokko duren de betogingen voort, ondanks het feit dat de koning Mohammed VI een constitutionele monarchie heeft aangekondigd.

Wat er ook van zij, voor al deze bevolkingen die vandaag onder het juk leven van repressie, en soms onder de democratische bommen, van de verschillende internationale coalities, zal de lucht pas opklaren wanneer het proletariaat uit de centrale industriële landen, en vooral uit West-Europa, op zijn beurt massale en vastberaden strijd zal ontwikkelen. Dan zal het, gewapend met zijn historische ervaring en na de breuk met de valstrikken van het syndicalisme en de burgerlijke democratie,

zijn capaciteiten ontwikkelen om over te gaan tot zelf-organisatie en een werkelijk revolutionair perspectief te openen, de enige toekomst voor heel de mensheid.

Solidair zijn met diegenen die vandaag vallen onder de kogels, komt niet neer op het steunen van het regime van Kadhafi, noch dat van de 'rebell'en, noch van de coalitie van de UNO! Ze moeten in tegendeel allemaal worden aangeklaagd als imperialistische honden!

Solidair zijn betekent het kamp kiezen van het proletarisch internationalisme, strijden tegen onze eigen uitbuiters en moordenaars in alle landen, deelnemen aan de ontwikkeling van de arbeidersstrijd en aan het klassebewustzijn overal ter wereld! ■

Pavel / 25.03.2011

- (1) Het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, de Verenigde Staten in het bijzonder, maar ook Italië, Spanje, België, Denemarken, Griekenland, Noorwegen, Nederland, de Verenigde Arabische Emiraten en Qatar.
- (2) Als wij de westerse media moeten geloven zouden enkel de handlangers van Kadhafi sterven onder de bommenregens. Maar denken wij even terug aan de Golfoorlog. Diezelfde media hebben ons toen wijsgemaakt dat het een 'propere oorlog' was. In werkelijkheid maakt in 1991 de oorlog, in naam van de bescherming van het 'kleine Koweit', dat onder de voet gelopen was door de 'slachter' Saddam Hoessein, meerdere honderdduizenden slachtoffers.
- (3) Zelfs al is de Amerikaanse bourgeoisie er in geslaagd om de schade in te perken door het regime, dat door de bevolking gehaat werd, te vervangen.
- (4) Wij moeten maar even terugdenken aan 2007, in Tripoli, toen de Britse ex-premier Tony Blair kolonel Kadhafi hartelijk omarmde als dank voor de ondertekening van een contract met BP. De huidige aanklachten over de gekke dictator zijn slechts zuiver cynisme en schijnheiligheid!
- (5) Laten wij er even aan herinneren dat de Franse bourgeoisie op haar beurt ook niets anders doet dan eens te meer haar huik naar de wind te zetten, in 2007 heeft zij Kadhafi nog met grote sier ontvangen. De beelden van zijn tent die opgesteld stond midden in Parijs zijn de wereld rond gegaan en hebben Sarkozy en zijn clique nog meer in hun hemd gezet. Maar vandaag wordt ons een nieuwe film gespeeld: 'NAVO blaast de luf-fel weg'.
- (6) http://www.elpais.com/articulo/internacional/guerra/europa/elpepint/20110321elpepint_6/Tes
- (7) Hier ook begunstigt de zwakte van de arbeidersklasse deze repressie. De beweging wordt er gedomineerd door een sjitsche meerderheid.

Lees ook online op Internationalism.org

*Adres aan de loontrekkers, werklozen, studenten en 'precairen' van Europa (AG gare de l'est parijs)

*Anton Pannekoek: Zijn onmiskenbare betekenis voor de historische strijd van het proletariaat.

*Kommunistische Linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel i, ii en iii, debat)

*Zelfstandige Vergadering in Milaan, een belangrijk moment van debat onder arbeiders

Zoals wij al aangestipt hebben in verschillende artikels is er sinds een aantal maanden een groeiende tendens onder groepen werkers om te debatteren en samen na te denken over de sociale toestand. Wij hebben de ervaring van de arbeiders van TEKEL in Turkije, de arbeidersvergaderingen in verschillende steden van Frankrijk, de bijeenkomsten van werkers in Alicante of Valencia, de bijeenkomst tussen 'ouderen' en jongeren in de discussiekring in België. Het artikel van onze afdeling in Italië vormt een bevestiging van deze algemene en internationale tendens. In de loop van oktober van 2010 was er in Milaan een belangrijke bijeenkomst, waartoe was opgeroepen vanwege de noodzaak van “de coördinatie van strijdende arbeiders in het verzet tegen ontslagen en de precariteit”, beter bekend als de ‘Ile Nationale Zelfstandige Bijeenkomst in strijd tegen de Crisis en de Veralgemeende Precariteit’

*De salmonellabacterie, de vogelgriep, de Q-koorts ... De crisis van het kapitalisme is in de intensieve veehouderij De Q-koorts is een verschijnsel, dat de bevolking in Nederland al enige tijd in haar greep houdt. Er bestaat een algemene ongerustheid, die ieders aandacht trekt.

*Wat gebeurt er in het Midden-Oosten? Punten voor een debat over de gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten

*Weg met de nieuwe oorlog in Noord-Afrika! (pamflet van de KRAS overgenomen door de ASB).

ZOMER 2011: ONTMOETINGS- EN DISCUSSIEDAG MET DE IKS

De IKS organiseert op zaterdag 27 augustus voor de vijfde keer een ontmoetings- en discussiedag. Een gelegenheid om dieper in te gaan op een aantal vraagstukken of/en om eenvoudigweg beter kennis te maken met de IKS. Stel vrij je vragen, of kom gewoonweg luisteren en ontdekken, kom discuten of argumenten uitdiepen over verschillende actuele maar tevens historische en theoretische onderwerpen. Telkens in de voor- en namiddag is er thema. Je kiest mee welke temas er aan bod komen. Het staat je bovendien vrij om deel te nemen aan het geheel of slechts een gedeelte van de dag. Voor de discussies zal er eerst een korte inleiding gegeven worden door een van deelnemers (niet noodzakelijk iemand van de IKS) om de discussie op gang te brengen. Het is de bedoeling een open debat te houden. Het is de visie van de aanwezigen op de thema's die aan bod komt als uitgangspunt voor de discussie. Met doorlopende stands en wandpanelen met publicaties, boeken en historische referenties: “waar komt de IKS vandaan?”, “overzicht van de activiteiten van de IKS”, “internationale debatten”, “documentatie over de onderwerpen die aan de orde zullen zijn” (contacteer ons voor meer details en raadpleeg onze internetsite.)

NEDERLAND

Van het antinationalisme van de AAUG tot Het proletarisch internationalisme van de ASB

Sinds enkele jaren komt de arbeidersklasse, al of niet 'vergezeld' van niet-uitbuitende lagen van de bevolking, steeds openlijker in opstand en steeds massaler in verzet tegen een systeem dat ons niets meer te bieden heeft dan meer armoede, volksverhuizingen, meer 'precariteit', meer repressie, meer oorlogsellende, een onzekere toekomst, enz. Een en ander is niet alleen tot uitdrukking gekomen in de revoltes van de bevolking in de Arabische landen en in die van Noord-Afrika, maar ook in demonstraties, stakingen, bezettingen en sit-ins in de centrale landen zoals Portugal en Groot-Brittannië.

Deze nieuwe gebeurtenissen, die vaak een massaal karakter hebben, leiden niet alleen tot meer vertrouwen van de arbeidersklasse in haar eigen kracht, maar ook in het ontstaan van minderheden binnen de klasse die zich steeds meer politieke vragen beginnen te stellen. Wat is eigenlijk voor systeem waarin we leven, dat alleen maar overleefd ten koste van meer vernietiging, meer mensen die van de honger sterven, de helft van de wereldbevolking in een permanente staat van complete uitzichtloosheid dompelt en alleen maar bezig met haar eigen overleven.

De onvolkomen breuk met het nationalisme van AAGU

Ook in Nederland is dit het geval. Enkele maanden geleden hebben we, naar aanleiding van een openbare bijeenkomst van de IKS in Amsterdam, waar enkele medestanders van de AAGU (Anarchistische Antideportatie Groep Utrecht) aan deelnamen, onze gedachten naar voren gebracht over deze groep (1). Hoewel deze groep vooral als een soort van strijdc comité functioneert, probeert ze haar solidariteit met de immigranten toch vorm te geven op basis van enkele heldere principes. Principes die we grotendeels kunnen onderschrijven. Zo verklaart ze in haar tekst: "Uitgangspunten van de AAGU":

De vrije samenleving, die wij nastreven, kan alleen bestaan als die vrijheid voor iedereen geldt: een mens kan alleen echt vrij zijn als alle andere mensen ook vrij zijn. Het streven naar vrijheid betekent daarom automatisch een strijd tegen staat en kapitaal wereldwijd.

Wat in Nederland 'recht' en 'democratie' wordt genoemd, is in werkelijkheid het onrecht en de dictatuur van de bezittende en heersende klasse. Dit onrecht kan niet beter worden aangetoond dan aan de hand van de algehele rechteloosheid van mensen die uit het maatschappelijke leven verbannen zijn, zoals geïlegaliseerden.

De strijd tegen staatsrepressie beginnen wij daarom bij het bestrijden van nationalisme, wat alleen mogelijk is als dat antinationalisme vergezeld gaat van een streven naar economische gelijkheid wereldwijd. (...) We zijn voor open grenzen en een solidaire wereld waarin er genoeg is voor iedereen. (2)

Hoewel ze streeft naar open grenzen en anti-nationalistisch zegt te zijn, stelt de groep zich niet definitief en ondubbelzinnig op het standpunt van het internationalisme. Ze is slechts tegen het nationalisme voor zover die ervoor zorgt dat er grenzen bestaan. De groep wenst dat grenzen tussen de landen opengaan, maar laat daarbij buiten beschouwing dat die grenzen binnen Europa eigenlijk al zijn opengegaan en dat er desondanks in de grond toch niets veranderd is. Ondanks dat grenzen nauwelijks nog bestaan, kunnen we binnen Europa onmogelijk spreken van internationalisme. De nationale staten, als hoogste vorm van eenheid en organisatie die het kapitalisme kan realiseren, bestaan ook in Europa nog steeds en ieder nationaal kapitaal probeert nog steeds zijn belangen met alle middelen te verdedigen ten koste van ieder ander kapitaal.

Het proletarische internationalisme van de ASB

Anders is het standpunt van een andere groep in Nederland die zich, naast de IKS op een openlijk internationalistisch standpunt stelt, met name de ASB (Anarcho-Syndicalistische Bond) (3). Dit blijkt sowieso uit het pamflet van KRAS, een internationalistisch anarchistische groep uit Moskou waarvan we eerder al verklaringen van gepubliceerd hebben (4), dat ze onlangs op haar website heeft geplaatst "Weg met de nieuwe oorlog in Noord-Afrika". Het pamflet eindigt haar oproep niet alleen met een ondubbelzinnig standpunt tegen de oorlog, maar ook tegen de staat, welke regering dan ook en (niet onbelangrijk) zelfs tegen de democratie: *Weg met de oorlog! Weg met alle staten en legers! Geen enkel druppel bloed voor dictatuur of democratie! Nee tegen alle regeringen en "opposities"!*

De ASB, die zich presenteert als een anarcho-syndicalistische bond naar het voorbeeld wellicht van de CNT, zoals dat in de jaren twintig en dertig bestond in Spanje, heeft niettemin hele duidelijke politieke gedachten. Ze noemen hun anarchistische beginselen "ons gezamenlijke vertrekpunt", maar staan daarmee heel dicht bij die van andere politieke stromingen die het proletarisch internationalisme verdedigen. In het boekje, dat ze op hun website hebben gepubliceerd, komt het begrip proletarisch internationalisme nergens voor, maar het hele boekje is

doortrokken van de gedachte dat er maar één enkele klasse bestaat in de hele wereld die een einde kan maken aan het kapitalisme: de internationale arbeidersklasse "De groep mensen, het gros van de wereldbevolking, dat echter onderworpen is aan de condities die deze maatschappij hen oplegt, heeft baat bij de afschaffing van staat en kapitaal. Dit is het fundament van klasse: een gedeelde positie binnen de kapitalistische maatschappij die om haar eigen opheffing schreeuwt. (...) De arbeidersklasse heeft niet zo'n gezamenlijk project binnen de klassenmaatschappij. Ze wordt immers niet gedefinieerd door wat ze doet, maar door wat ze aangedaan wordt. De enige gemeenschap die ze kennen is de gemeenschap vormgegeven door staat en kapitaal, door de klassenmaatschappij. Valse identiteiten als 'het volk', 'de burgers' of 'wij Nederlanders' bestaan dan ook niet."

Maar het "gezamenlijk vertrekpunt" van de ASB houdt het daar niet bij. Als het gaat om vluchtelingen en immigranten, dan heeft ze ook een duidelijke mening: "In de 'Derde Wereld' waar land en natuurlijke bronnen letterlijk door de machines van staat en kapitaal weggeroofd worden, worden mensen gedwongen naar de steden te trekken om onder misereabele toestanden werk te vinden of in sloppenwijken te eindigen. Dat of een wanhopige poging te migreren naar de 'Eerste Wereld', op zoek naar een beter bestaan."

Dus, naast hun onteigende bestaan, zijn onzekerheid en vervangbaarheid ook meer en meer de gedeelde eigenschappen van de uitgebuitenen."

Als reactie op de verdelingen van de arbeiders in bijvoorbeeld 'illegalen en niet-illegalen', in 'allochtonen en autochtonen', of in 'precariaire en witte arbeiders', die door bepaalde groepen als Doorbraak gepropageerd worden, zegt het "gezamenlijk vertrekpunt" van de ASB ons het volgende: "Het kanaliseren van onze activiteit in het algemeen en woede in het specifiek verloopt altijd via vastgelegde sociale rollen. Ras, geslacht, religie, seksuele voorkeur, subcultuur, al deze dingen kunnen zaken aangeven die wel degelijk verschillen, maar de sociale 'rol' die daarbij hoort, is een heel andere zaak. Zo verschillen mannen en vrouwen wel degelijk biologisch, maar is de traditionele rolverdeling die daarbij hoort, slechts een sociale 'rol'. Sociale rollen, het product van de klassenmaatschappij door de geschiedenis heen, dwingen ons in een keurslijf wat slechts de heersende klassen dient, wat ons niet alleen verdeelt maar ook ons van onszelf vervreemdt. Het is daarom ook belangrijk voor revolutionairen om deze sociale rollen te analyseren, te ontmaskeren en ons niet te laten verdelen".

Uit het boekje van de ASB blijkt dat ze zich op een terrein plaatst, dat de IKS volledig met haar deelt: het terrein van de arbeidersklasse. Ook al spreekt de IKS over het communisme en de ASB over libertair-kommunisme, dat verandert niets aan de zaak. Neem bijvoorbeeld iemand als Erich Mühsam, die ook streefde naar een anarcho-kommunistische maatschappij. Dat belette hem niet om in de revolutie van 1918 in Duitsland samen op te trekken met de kameraden van de Duitse Kommunistische Partij, zoals Rosa Luxemburg, Anton Pannekoek, en Johan Knief, in een poging de burgerlijke staat te vernietigen en een nieuwe vrije maatschappij op te bouwen.

Ondanks de vele overeenkomsten tussen de ASB en de IKS, zou het vreemd zijn als er toch geen meningsverschillen bestaan. En volgens de IKS zijn die er ook. Het belangrijkste verschil van mening, dat er tussen beide groepen bestaat, is dat met betrekking tot directe actie. Om te beginnen zijn we volledig akkoord met de volgende zinsneden, die de ASB naar voren brengt in relatie tot directe actie.

- "Directe actie heeft niks te maken met stemmen, partijpolitiek of publiciteitsstunts gericht op media-aandacht. Het heeft niks te maken met individuele activisten die hopen dat de heersende klassen naar hen luisteren door een 'ludieke actie'"

- "100.000 proletariërs, tot de tanden bewapend, zijn niks als ze hun vertrouwen in iets anders plaatsen dan hun eigen macht om de wereld te veranderen".

- Directe actie "betekent dat de arbeidersklasse, in constant verzet tegen de bestaande orde, geen hulp van 'buiten' verwacht maar haar eigen condities van de strijd bepaalt en naar zichzelf kijkt voor haar actiemiddelen".

"Het proces van onze strijd is zowel de confrontatie met de heersende klassen als de opbouw van onze eigen nieuwe orde. Dit kan echter alleen als we de strijd zelf in de hand houden en niet delegeren aan functionarissen van staat en kapitaal."

Wellicht zijn we het ook eens over vele vormen van actie die ASB in dit kader naar voren brengt. De ASB spreekt over directe acties als "walkouts, prikcacties, stakingen en bezettingen tot economische blokkades, sabotage en autonome productie en alles daar tussen in". Als de IKS denkt aan vormen van strijd dan denkt ze vooral aan demonstraties, blokkades, stakingen, bezettingen, sit-ins, enzovoort. De IKS verwacht hierbij echter niet dat één 'directe actie' de heersende klasse zal doen sidderen, de staat op de knieën zal krijgen en de eisen onmiddellijk ingewilligd zullen doen worden. De arbeidersklasse zal onder omstandigheden van een nog nimmer vertoonde economische crisis van het kapitalisme de aanvallen van de bourgeoisie op haar levensomstandigheden in de veel gevallen alleen maar tijdelijk een halt kunnen toeroepen. Zij zal op het materiële vlak ook nog vele nederlagen moeten slikken en zelfs 'directe actie' zal daar niets aan kunnen veranderen. Zoals Rosa Luxemburg in "Orde heerst in Berlijn" stelt de [proletarische] revolutie de enige vorm van 'oorlog' is (...) waar de eindoverwinning slechts door een reeks van 'nederlagen' kan worden voorbereid! "En als "de bourgeoisie (vakbonden en/of ondernemers) zich wel terugtrekt, zal het moment van de aanval alleen maar uitgesteld worden. De aanvallen tegen de levensomstandigheden kennen geen uitstel". Maar de grote winst voor de arbeidersklasse is gelegen in het feit, niet dat ze alle aanvallen op onmiddellijke vlak weet af te slaan, maar in het gegeven dat "de arbeidersklasse, dankzij de strijd, beetje bij beetje meer vertrouwen in zichzelf krijgt. De arbeiders (aan het werk of werkloos, met pensioen of in de collegezalen) herkennen zich opnieuw als behorend tot een klasse, die gemeenschappelijke belangen heeft en de mogelijkheid bezit om zich collectief te verdedigen. ("De beweging tegen de CPE in 2006. Een voorbeeldige strijd voor de arbeidersklasse" Wereldrevolutie nr. 124)

Wat we in en via de strijd wel kunnen bereiken is het vergroten van de eenheid binnen de klasse en een solidariteit tussen steeds grotere delen van de klasse. Een voorwaarde hierbij is echter wel dat de strijd plaatsvindt onder controle van de arbeiders zelf, verenigd in algemene vergaderingen en gekozen afgevaardigden, die ieder moment afgezet kunnen worden.

In de uitgangspunten van de ASB lezen we verder, dat "Directe actie is het uitbouwen van ons eigen project, (...) waarbij we onszelf onder staat en kapitaal uivecten en daarmee de klassenmaatschappij doen afbrokkelen vormt de basis van de nieuwe maatschappij: de libertair-kommunistische maatschappij". Maar de grote vraag hierbij is: hoe kan het "afbrokkelen van de klassenmaatschappij" de grondslag vormen van "ons eigen project" (...) "van de nieuwe maatschappij"? Want hieraan ten grondslag ligt de veronderstelling dat de libertair-kommunistische opvattingen en ideeën al in de hoofden van de arbeiders zitten en de materiële omstandigheden, waaronder we gebukt gaan, alleen nog maar bevrijd hoeven te worden van hun repressieve omhulsel, opdat deze ideeën de volle 'vrijheid' krijgen om zich vanzelf in libertair-kommunistische richting te ontwikkelen en te uiten? Gaat dit in de ogen van ASB vanzelf of moeten daarvoor ook niet bijvoorbeeld geslaagde voorbeelden uit het verleden naar voren worden gebracht, de opvattingen van bekende anarcho-syndicalisten (-kommunisten) worden uiteengezet en de principes van de zelforganisatie van de klasse onder de arbeiders worden uiteengezet en in de strijd worden verdedigd ■

Arjan/25.04.2011

1)Zie ook "Levendig debat over de kwestie van de vluchtelingen", Wereldrevolutie nr. 124

2)Zie de website van AAGU: <http://www.aagu.nl/>

3)Zie de website van ASB: <http://anarcho-syndicalisme.nl/wp/?p=591>, en ook de IKS website: "Weg met de nieuwe oorlog in Noord-Afrika!" <http://nl.internationalism.org/node/854>

4)Zie o.m. over de KRAS onze website: <http://nl.internationalism.org/node/818>. "Kommunistische linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel I) Wat wij gemeenschappelijk hebben"

JAPAN: HET KAPITALISME IS EEN VERSCHRIKKING

bruik zou kunnen gemaakt worden om dit soort rampen te voorkomen, de mensheid toch voortdurend met monsterlijke gevaren opzadelt. De huidige kapitalistische wereld heeft enorme technologische middelen maar is er niet toe in staat om ze aan te wenden voor het welzijn van de mensheid. Het houdt enkel rekening met de winst van het kapitaal... ten koste van onze levens. Sinds de ramp van Kōbē in 1995, heeft de Japanse staat bijvoorbeeld een politiek ontwikkeld waarbij gebouwen worden neergezet, die aardbeving bestendig zijn en die overleefd zijn gebleven, maar die bestemd zijn voor de rijkere en voor de kantoorgebouwen in de metropolen.

De grove leugens van de bourgeoisie

Er worden momenteel overvloedige vergelijkingen gemaakt met de vroegere omvangrijke kernrampen, in het bijzonder met de smelting zonder ontploffing van de reactor op Three Mile Island in de Verenigde Staten in 1979. Officieel had deze geen doden tot gevolg. Maar 'tot op heden' beweren alle politieke verantwoordelijken dat het nu niet gaat om een gebeurtenis die net zo ernstig is als de ontploffing van de centrale in Tsjernobyl in 1986. Moeten wij nu gerustgesteld zijn door deze bovenmatige optimistische verklaringen? Hoe kan men het werkelijke gevaar afmeten voor de bevolking die leeft in Japan, in Azië, in Rusland, in Amerika en in de wereld? Het antwoord leidt geen enkele twijfel: de gevolgen zullen hoe dan ook dramatisch zijn. Er is nu al een belangrijke nucleaire vervuiling in Japan en de verantwoordelijken van Tepco, die de Japanse centrales uitbaten, kunnen het hoofd niet bieden aan het risico van een ontploffing door elke dag weer aan te klooiën en door het leven van honderden werknemers en brandweerlieden schaafteloos bloot te stellen aan de fatale stralingsnormen. Hier komt een fundamenteel verschil naar voren tussen de bourgeoisie en het proletariaat. Enerzijds, een klasse die er niet voor terugdeinst om 'haar' personeel de dood in te sturen en, meer in het algemeen, tienduizenden personen in levensgevaar brengt ten gunste van haar heilige winst. Anderzijds, de arbeiders die bereid zijn om zich op te offeren, om een trage en onomkeerbare dood tegemoet willen treden voor de mensheid.

Vandaag is de onmacht van de bourgeoisie zodanig dat haar specialisten, na een week van wanhopige pogingen om de beschadigde reactoren af te koelen, zich verplicht zien om leerling tovenaars te spelen door te proberen de verschillende koel-systemen van de kerncentrales weer aan de praat te krijgen via het elektrische netwerk. Niemand weet wat uitkomst hiervan zal zijn: ofwel werken de pompen correct en daalt de warmte daadwerkelijk, ofwel veroorzaakt de schade die toegebracht is aan de kabels en de apparaten kortsluitingen, branden en... ontploffingen! De enige oplossing zal dan zijn om de centrale te bedekken met zand en beton zoals... in Tsjernobyl (2). Geconfronteerd met dergelijke gruwelverhalen nu en in de toekomst blijven de praatjes van onze uitbaters altijd dezelfde: leugens!

In 1979 had Washington gelogen over de radioactieve gevolgen van de smelting van de kern van de centrale, terwijl er ondanks alles toch 140.000 mensen werden geëvacueerd. Ook al vielen er niet direct doden te betreuren, dan vermenigvuldigden de kankers zich achteraf onder hen (2 tot 10 maal), iets wat de Amerikaanse regering nooit heeft willen erkennen.

Wat betreft de centrale van Tsjernobyl, die getroffen werd als gevolg van ernstige tekortkomingen in haar structuur en onderhoud, had de Russische regering de ernst van de toestand wekenlang verborgen gehouden. Het was pas na de ontploffing van de reactor en de ontsnapping van een onmetelijke nucleaire wolk, die zich kilometers hoog en over duizenden kilometers in de omgeving verspreidde, dat heel de wereld de omvang van de ramp beseftte. Maar het draaide daar niet om iets specifiek stalinistisch. De westerse verantwoordelijken hebben hetzelfde gedaan. Interdit onderscheidde de Franse staat zich trouwens in het bijzonder door haar grove leugens toen ze ons probeerde wijs te maken dat de wolk tot stilstand was gekomen aan de oostgrens van Frankrijk! Een ander, vandaag nog altijd, veelzeggend feit is dat de WHO (Wereldgezondheidsorganisatie), die onmiskenbaar verbonden is aan het IAEA (Internationaal Agentschap voor Atoomenergie), een bespottelijke en belachelijke balans opmaakt van de ontploffing in Tsjernobyl: 50 doden, 9 kinderen die overleden zijn aan kanker en mogelijk 4000 mensen die getroffen zijn door een dodelijk kanker! In werkelijkheid zijn er volgens een studie van de wetenschappelijke academie van New York, als gevolg van dit nucleaire ongeval, 985.000 mensen omgekomen (3). En vandaag zijn het diezelfde instituten die belast zijn met het opmaken van de balans van Fukushima en ons te informeren over de risico's daarvan! Hoe kunnen wij aan hen ook maar het minste geloof hechten? Wat zal er bijvoorbeeld worden van de 'afhandelaars' (diegenen die in uiterste nood optreden) van Fukushima, wanneer wij weten

dat "van de 830.000 'afhandelaars' die zijn opgetreden na de gebeurtenis, 112.000 tot 125.000 gestorven zijn" (4). Zelfs vandaag probeert de bourgeoisie weg te moffelen dat deze nog altijd een groot risico vormt, omdat het nog altijd nodig en dringend is om de kern van de reactor af te schermen onder een zoveelste laag beton. Net zo verbergt zij dat er in de centrales van Fukushima in de loop van de laatste tien jaar niet minder dan 200 incidenten hebben voorgedaan!

Alle landen liegen over de werkelijkheid van het nucleaire gevaar! De Fransen staat blijft maar doorgaan om met veel poeha te verklaren dat men de 58 kerncentrales van het land perfect onder controle heeft. En dat terwijl het merendeel van de cen-

trales ofwel in aardbevingszones liggen, ofwel in maritieme en riviergebieden, die kunnen overstromen. Tijdens de storm van 1999, waarbij een geweldige storm belangrijke schade had toegebracht aan heel het nationale grondgebied en 88 doden veroorzaakte in Europa, had de overstroming van de centrale van Blayais, dichtbij Bordeaux, bijna de smelting van een reactor veroorzaakt. Weinig mensen hebben daar ooit weet van gehad. Laten wij het nog even hebben over de kerncentrale van Fessenheim, die zo stokoud is dat zij al jaren geleden gesloten had moeten worden. Maar met behulp van wisselstukken (die voor een groot deel niet homolog zijn), blijft zij zo goed en kwaad als het kan doordraaien, met een ongetwijfeld rampzalige stralingsgraad voor het onderhoudspersoneel. Dat is de betekenis van 'onder controle hebben' en bewering 'transparant' te zijn.

Vanaf het begin van de aardbeving in Japan, op vrijdag 11 maart, hebben gezagsgetrouwe media ons zonder blikken of blozen, wat zo kenmerkend is voor hen, aangekaart dat de Japanse kerncentrales tot de 'veiligste' ter wereld behoren. Om ons twee dagen later het tegendeel te vertellen en ons er aan te herinneren dat de onderneming Tepco, die de Japanse kerncentrales beheert, in het verleden al eens bepaalde nucleaire incidenten met stralingen had veroorzaakt. In welke mate zouden de kerncentrales in Frankrijk 'veiliger' zijn, als "in een tijdsbestek van tien jaar de talloze kleinere incidenten en onregelmatigheden aan de kerninstallaties verduubeld zijn" (5), zoals trouwens ook elders in de wereld? Op geen enkele manier. "Ongeveer 20% van de 440 civiele reactoren, die in zijn werking in de wereld zijn, volgens WNA (World Nuclear Association), een groepering van industriële, gelegen in 'belangrijke aardbevingszones'. Enkele van die 62 reactoren in aanbouw bevinden zich eveneens in zones met risico's op aardbeving, net zoals 500 andere projecten, in het bijzonder in de landen, die een opkomende economie kennen. Talrijke kerncentrales - en daarbij inbegrepen de vier reactoren van Fukushima, die beschadigd zijn door de tsunami van 11 maart - bevinden zich dichtbij de 'vuurcirkel', een boog van 40.000 kilometer van aardkorstbreuken die de Stille Oceaan omsluiten" (6).

Serieuze informatiebronnen "laten vermoeden dat er steeds meer radioactieve elementen circuleren. Terwijl het plutonium voor 1945 niet voorkwam in de natuur, vindt men het voortaan in het gebit van de Britse kinderen" (7), en ondanks het feit dat Groot-Brittannië gestopt is met zijn civiel kernprogramma.

Het kapitalisme stuwt de mensheid naar meer en meer catastrofes

En in Japan is er niet alleen een nucleaire ramp aan de gang maar ook een menselijke catastrofe. Zo is de derde economische wereldmacht in een paar uur tijd in een, sinds de Tweede Wereldoorlog, nog nooit vertoonde crisistoestand verzonken. Dezelfde schrikbarende ingrediënten zijn weer aanwezig: massale vernietiging, tienduizenden doden en tot slot, stralingen, zoals na de atombom-bombardementen op Hiroshima en Nagasaki.

Miljoenen mensen in het noordoosten van Japan leven zonder elektriciteit, zonder drinkbaar water, met hoeveelheden voedsel die steeds maar afnemen, als ze al niet besmet zijn. 600.000 mensen zijn verplaatst wegens de tsunami, die volledige steden

aan de Stille Oceaan heeft vernietigd. Ze leven in de grootste ontberingen en lijden onder de kou en de sneeuw. In tegenstelling tot wat de Japanse regering - die voortdurend de ernst van de toestand heeft geminimaliseerd, het aantal slachtoffers lager ingeschat en slechts druppelsgewijs, van dag tot dag, mededeling doet over de toename van het aantal slachtoffers - aankondigt, kan er, over het hele land bekeken, zonder enige twijfel nu al gerekend worden op tienduizenden doden. Vanuit zee spoelen er voortdurend lijken aan op de kusten. En op de achtergrond niets dan reuzengrote vernielingen van woningen, van gebouwen, van infrastructuur van hospitalen en scholen...

Dorpen, gebouwen, treinen, zelfs hele steden werden weggevaagd door de golven van de tsunami, die het noordwesten van Japan heeft geteisterd. In bepaalde steden, die bekend zitten in meestal smalle valleien, zoals in Minamisanriku, is meer dan de helft van de 17.000 inwoners meegesleurd en omgekomen. Met een alarmeer-tijd van 30 minuten, afgekondigd door de regering, waren de wegen al vlug dichtgeslibd, en leverden ze de 'laatkomers' over aan 'genade' van de golven.

De bevolking werd door alle westerse media begroet vanwege van haar 'voorbeeldige moed' en haar 'discipline'. De Eerste Minister riept haar op "om het land van de grond af aan opnieuw op te bouwen". Anders gezegd in duidelijke taal, de arbeidersklasse, die in dit land leeft, staat nu nieuwe ontberingen te wachten, een opgedreven uitbuiting en een verergering van de ellende. Natuurlijk is het mooi om het idyllische beeld voor te schotelen, dat men ons al tientallen jaren opdient, van een gedweë bevolking, die 's morgens gaat sporten met de baas, die zijn bakkes houdt, zich in alle stilte laat uitbuiten, en die stoïcijns vriendelijk blijft terwijl de gebouwen boven haar hoofd aan het instorten zijn. De Japanse bevolking betoont heel zeker en buitengewone moed, maar de werkelijkheid van haar 'stoïcijns' gedrag, dat in de kranten wordt beschreven, is totaal anders. Buiten de honderdduizenden, die opgepakt zitten in de sportzalen en andere gemeenschapsruimtes en bij wie de woede onvermijdelijk en terecht stijgt, proberen duizenden anderen weg te vluchten, waaronder een toenemend aantal van de rond de 38 miljoen inwoners van Tokyo en zijn voorsteden. En diegenen die blijven, doen dat niet om 'het gevaar en het noodlot te trotseren', maar omdat zij geen andere keuze hebben. Bij gebrek aan financiële middelen en waarheen? En om op welke manier 'opgevangen' te worden? In elk geval wordt een 'milieu-vluchteling' in de ogen van de bourgeoisie als een onfatsoenlijk iemand beschouwd. Ongeveer 50 miljoen mensen zullen in de komende jaren gedwongen worden om te migreren omwille van milieuredenen. Maar die hebben, volgens de Conventie van de Verenigde Naties, geen 'statuut', wanneer zij het slachtoffer zijn van een ramp, zelfs al is het een kernramp. Zonder er omheen te draaien betekent dit dat de Japanners zonder geld, die proberen te ontsnappen aan de kernramp, of eenvoudigweg ergens anders willen wonen, nergens ter wereld 'asiel' zullen krijgen.

Dit systeem van doorgedreven uitbuiting rekt zijn doodstrijd en wordt met de dag onmenselijker. Terwijl er door de mensheid onmetelijke kennis is vergaard en er reusachtige technologische middelen door de mensheid zijn vergaard, is de bourgeoisie er niet toe in staat om daaruit een kracht te ontwikkelen ten gunste van het welzijn van de mensheid, die ons de gelegenheid zou bieden ons te wapenen tegen de natuurrampen. Zij stevent nadrukkelijk alleen maar af op haar vernietiging, niet hier of daar, maar overal ter wereld.

"Wij hebben geen andere keuze tegenover deze kapitalistische hel: socialisme of barbarij. Er tegen strijden of sterven" (8) ■

Mulan/19.03.2011

(1) De ervaring leert ons aan welke geloofwaardigheid wij moeten toekennen aan de officiële cijfers in het algemeen en aan die van de kernenergie in het bijzonder; leugen, manipulatie en onderschatting van de gevaren ervan is hier de gulden regel van de leiders van de hele wereld!

(2) De huidige ramp werd zelfs verwacht, zoals wordt gerapporteerd door *Le canard Enchaîné* van 16 maart 2011: "De acht Duitse ingenieurs van Areva, die werkten op de vestiging van de centrale van Fukushima 1 (...) werden verrast door de aardbeving 'terwijl zij volop aan het werk waren aan een deel' van de reactor nummer 4, en dachten bij zichzelf 'we zijn niet gek'". Op vrijdagavond (11 maart) werden ze in veiligheid gebracht op een veertig kilometer van de centrale" en vervolgens "op zondag 13 maart teruggebracht naar Frankfurt".

(3) Bron: 'Troublante discrétion de l'Organisation mondiale de la santé'; *Le Monde* van 19 maart.

(4) <http://www.monde-diplomatique.fr/2010/12/KATZ/19944>

(5) "http://www.europe1.fr/France/ France/les-accidents-nucléaires-en-hausse-455587"

(6) http://www.monde.fr/depeches/2011/03/15/fukushima-eclaircie-le-risque-d-un-seisme-majeur-sous-un-nouvel-angle_3244_108_44577531.html

(7) <http://blog.mondediplo.net/2011/03/12/Au-Japon-le-seisme-declenche-l-alerte-nucleaire>

(8) De woorden van iemand die tussenkwam op ons websiteForum in het Frans in de loop van een discussie over deze ramp: <http://fr.internationalism.org/forum/312/tibo/4593/seisme-au-japon>.

ARBEIDERS ZONDER VERBLIJFSPAPIEREN

De bourgeoisie kan de immigranten alleen nog cynisme en repressie bieden

We hernemen hieronder een artikel geschreven in november 2009 maar in het licht van de aanhoudende hetze rond de vluchtelingen en de immigranten blijft het-zijn volle actualiteitswaarde behouden !

"Ik ken mensen die zich ongerust maken over het feit dat de immigratie knaagt aan hun lonen en aan het vooruitzicht op een baan voor hun kinderen" (1). Wie is de schrijver van een dergelijke weezinwekkende en walgelijke gedachte? Een uiterst rechte militant? Neen! Het was de Britse Eerste Minister Gordon Brown, een man van links! Het is niets nieuws dat de ongewenste immigranten de zondebokken zijn, 'verantwoordelijk voor werkloosheid en ellende'! De wereldleiders, of het nu Brown, Besson of anderen zijn, buiten voortdurend de 'laag bij de grondse' populistische instincten uit en weten hoe de daad bij het woord te voegen: politierazzia's, invallen, administratieve pesterijen, uitwijzingen...

In een heleboel landen, zoals in Groot-Brittannië, worden pas aangekomen bijna systematisch geconfronteerd met de gevangenis (2), met onderbetaald zwartwerk, met racisme en met terreur. Een groot aantal landen (zoals Italië en Groot-Brittannië) moedigt, in naam van de veiligheid, een soort nachtwake aan, waarbij burgers worden opgeroepen mee te werken om al diegenen bij de politie aan te geven die 'verdacht' lijken, met name de immigranten. In het merendeel van de Europese landen is het verhuren van een verblijfplaats of het geven van onderdak aan een clandestiene immigrant genoeg reden voor gevangenisstraf. In Italië wet er in een wet zelfs voorzien, in haar eerste versie althans, om de dokters, de schooldirecteuren en de postbodes te verplichten om immigranten zonder papieren aan te klagen!

In deze context is de gezamenlijke operatie, op 22 oktober 2009, van Franse en Britse autoriteiten, gericht tegen de Afghaanse vluchtelingen, slechts een voorbijgaande episode in de menselijke drama's die elkaar bij de vreemdelingen zonder papieren, opvolgen. Op de Franse-Britse chartervlucht zaten jongeren, die werden uitgewezen naar hun land in oorlog. Het top-punt van cynisme was dat Minister Besson, de regering en de media in Frankrijk ons het lot van deze pechvogels voorgesteld als een humane, bijna liefdadige politiek. Werden de vluchtelingen niet 'ondergebracht in een hotel'? In een 'beveiligde' zone in Kaboel? Op 'kosten van de gemeenschap' (aangezien zij 2000 euro's meekregen)? Als men hen zo hoort, lijkt het wel op een vakantie bij de Club Méditerranée!

Met wie drijft men hier de spot? Zoals in de meeste gevallen, wil men zich in werkelijkheid ontdoen van monden die nutteloos zijn voor het kapitaal. En het kan ze geen moer schelen dat de gevolgen van deze uitwijzingen dikwijls dodelijke zijn. Wat de bourgeoisie werkelijk denkt, laat zich samenvatten in weinig woorden: "laat ze thuis creperen!". Via een verharde wetgeving en een gespieerde tussenkomst heeft de bourgeoisie van Europa een werkelijk 'fort' gemaakt. Natuurlijk heeft links in Frankrijk, de kampioen van de schijn-heiligheid, om een goed figuur te slaan, gedaan alsof ze aanstoot genomen had door een politiek, die louter en alleen wordt toegeschreven aan de 'gemene rechterzijde'. Uit de mond van Martine Aubry, (oppersquaw van de PS) hoort men uitspraken als 'chartervluchten van de schaamte' en wat dokter Kouchner betreft, die verzekert ons alweer met de hand op het hart dat hij "dat zeker niet gedaan zou hebben"! Maar hun dubbelzinnigheid is om van te kotsen. Denken wij inderdaad maar even terug aan het feit dat de hele meute van links applaudiseerde in de tijd van Edith Cresson, toen ze hele charters met ontheemden de grens over stuurde. Toen bevoordeelde Michel Rocard (PS): "Men kan niet alle ellende van de wereld verwelkomen"! En wat betreft de repressie tegen de immigranten en de illegalen, doet de PCF (Franse Communistische Partij) niet onder voor de 'socialisten', toen ze in de jaren 1980 bijvoorbeeld, de immigranten in Vitry-sur-Seine uitdreden met bulldozers. En wat te zeggen van de CGT die, nog niet zo lang geleden, de mensen zonder papieren (vrouwen en kinderen), gewapenderhand uit hun eigen lokalen dreef!

Vandaag hebben de Europese landen hun controlepolitiek op een gecoördineerde manier versterkt, voornamelijk onder aandrang van Duitsland.(3) De Schengen-landen wijzen voortaan 90% van de asielaanvragen af met als motief dat het doel van de kandidaten op de eerste plaats 'economisch' is. In naam van dit 'misbruik' vraagt een minister zoals Besson nu om de invoering van "gemeenschappelijke vluchten onder Europese vlag". Om die reden is een Frans-Brits inlichtingencentrum (sinds 2 september 2009) in Folkestone ingesteld, waar agenten uit beide landen samenwerken om de 'ongewensten' op te sporen.

De initiatieven, die door de Franse Minister Besson (4) worden aangemoedigd, kunnen zich alleen maar ontwikkelen en moeten leiden tot de doelstelling die Frankrijk wil bereiken, de uitwijzing namelijk in 2009 van 27.000 immigranten zonder papieren. Maar ze getuigen vooral van de groeiende veiligheidsparanoïa, die de hele wereldbourgeoisie aanveert. En

vooral de arbeidersklasse is hiervan het slachtoffer! Terwijl de economische crisis het bankroet aantoonde van het kapitalistische systeem, terwijl de werkloosheid een toppunt bereikt, hebben de grote democratieën, diegenen die 20 jaar geleden met veel poeha de val van de Berlijnse Muur vierden, noch aan de immigranten noch aan het proletariaat als geheel geen ander perspectief te bieden dan tweespalt, repressie en ellende. De bourgeoisie maakt gebruik van de wapenstok, de uitzetcentra en de chartervluchten om proletariërs, die vechten voor hun

leven, uit de zogenaamde 'rijke' landen te weren. Het 'Europese democratische model', waar de bourgeoisie zo prat op gaat, is slechts een andere kapitalistische bunker, die ook geen toekomst biedt ■

WH/12.11.2009

(1) Bron: Lepoint.fr (uittreksel uit *The Daily Mail*).

(2) 200 asielzoekers zitten in de gevangenis in Groot-Brittannië.

(3) Sommigen spreken zelfs van een 'verduitsing van de Europese immigratie-politiek' Zie de site <http://www.dw-world.de/dw/article/0,471171400.html>

(4) Tijdens de laatste presidentsverkiezingen, was dit heerschap de campagne-leider van Ségolène Royal...

Wat is een revolutie?

De fundamentele beginselen van het marxisme met betrekking tot deze kwestie

Om de grondvesten te vinden van een marxistisch inzicht in wat een revolutie is, moeten we teruggaan naar Marx.

In zijn artikel uit 1844, *Kritische nota's bij het artikel "De koning van Pruisen en de Sociale hervorming. Door een Pruis"*, analyseert Marx de zin "Een sociale revolutie met een politieke ziel" en concludeert hij dat "elke revolutie de oude maatschappij ontbindt; in die zin is ze sociaal. Elke revolutie werpt de oude macht omver; in die zin is ze politiek".

Hij gaat verder: "Maar of het idee van een sociale revolutie met een politieke ziel nu omhaal van woorden of nonsens is, wat wel zeker is, is de redelijkheid van een politieke revolutie met een sociale ziel. Elke revolutie – de omverwerping van de bestaande heersende macht en de ontbinding van de oude orde – is een politieke daad. Maar zonder revolutie kan het socialisme geen realiteit worden. Deze politieke daad is nodig, omdat hij moet overgaan tot vernietiging en ontbinding. Maar zodra zijn organiserende opdracht begint, en zijn doel, zijn ziel, zichtbaar wordt, gooit het socialisme zijn politieke masker af."

Het is duidelijk dat Marx, die steeds steeds vanuit hetzelfde kader vertrekt, heel zijn leven lang rekening is blijven houden met de historische ontwikkelingen. Het voorwoord bij de Duitse uitgave van het Communistisch Manifest zegt dat de gebeurtenissen ervoor gezorgd hebben dat enkele details van zijn politiek programma 'gedateerd', met andere woorden: voorbijgestreefd zijn. In het bijzonder heeft de ervaring van de Commune van Parijs (met een citaat uit *De Burgeroorlog in Frankrijk*) aange-toond dat "de arbeidersklasse zich niet eenvoudig meester kan maken van de bestaande machinerie van de staat en haar voor haar eigen doeleinden in werking kan stellen". De staat moet door de arbeidersklasse vernietigd worden, wil zij haar omvorming van de maatschappij op een hoger niveau kunnen verwezenlijken. De Commune van Parijs "zij was in wezen een regering van de arbeidersklasse, het resultaat van de strijd van de voortbrengende tegen de toe-eigenende klasse, de eindelijk ontdekte politieke vorm waaronder de economische bevrijding van de arbeid zich kon voltrekken. (...) De politieke heerschappij van de producent kan niet bestaan naast de vereeuwiging van zijn maatschappelijke knechtschap. De Commune moest daarom dienen als hefboom, om de economische grondslagen omver te werpen, waarop het bestaan van de klassen en daarmee dat van de klassenheerschappij berust."

Er zijn daarna andere ontwikkelingen geweest in de marxistische visie op het revolutionaire proces, met name in *Staat en Revolutie* van Lenin. Wat zij zo duidelijk gemeenschappelijk hebben, is het inzicht dat een revolutie van de arbeidersklasse 'politiek' is in de zin dat ze de staat van haar uitbuiters vernietigt, en 'sociaal' in de zin dat haar doel de omvorming van de maatschappij is. Het 'politieke' en het 'sociale' zijn geen twee gescheiden fenomenen, maar twee zijden van eenzelfde strijd. Wanneer een kapitalistische fractie vervangen wordt door een andere, als gevolg van parlementaire verkiezingen, wanneer een kapitalistische fractie zich van de macht meester maakt door een militaire staatsgreep, of wanneer de realiteit de bourgeoisie ertoe dwingt haar werkingswijze als heersende klasse te reorganiseren, dan is niets van dat alles 'revolutionair'. In één woord: de kapitalistische staat blijft onaangetaast.

De 'revoluties', die opgesomd worden in de lijst van de publicatie *La Commune*, zijn geen sociale revoluties, net zo min als het politieke revoluties zijn. Het vervangen van één fractie door een andere is vanuit het standpunt van de arbeidersklasse geenszins een revolutie. Voor de arbeidersklasse is de vernietiging van de kapitalistische staat een essentieel politiek moment in de sociale revolutie, een onderdeel van het proces dat kan leiden tot de bevrijding van de gehele mensheid ■

Barrow / 4-03-2011

Trotski's visie, in een periode van nederlaag

Die benaderingswijze, van iemand die zich marxist noemt, is geen uniek geval. In *De verraden revolutie* onderzoekt Trotski de Russische staat en geeft hij een perspectief aan de arbeidersklasse. Hij verwacht een democratischer regime en schrijft: "...wat de eigendomsverhoudingen betreft, zou de nieuwe macht geen gebruik hoeven te maken van revolutionaire maatregelen. Ze zou het experiment van geplande economie behouden en verder ontwikkelen. Na de politieke revolutie – in feite het lozen van de bureaucratie – zou het proletariaat een reeks belangrijke hervormingen in de economie moeten introduceren, maar geen nieuwe sociale revolutie." In deze passage betekent "politieke revolutie" dat er geen "revolutionaire maatregelen moeten genomen worden" – het is geen "sociale revolutie".

Elders in hetzelfde werk zegt Trotski: "natuurlijk zal de omverwerping van de Bonapartistische kaste ernstige sociale gevolgen hebben, maar op zich blijft dit binnen de grenzen van een politieke revolutie". Dat concept van "grenzen van de politieke revolutie" vinden we ook in *Ter verdediging van het Marxisme* van Trotski, een werk dat teksten bijeenbrengt, geschreven in 1939 en 1940. In dat boek ziet hij de Russische staat "als een complex van sociale instellingen, die blijven voortbestaan ondanks het feit dat de ideeën van de bureaucratie nu bijna diametraal tegengesteld zijn aan de ideeën van de Oktoberrevolutie. Daarom hebben we de mogelijkheid nog niet opgegeven om de Sovjetstaat te doen groeien door een politieke revolutie." Ondanks het feit dat de staat in Rusland het instrument geworden was van een verpletterend beheer van de uitbuiting en onderdrukking van de arbeidersklasse, dacht Trotski dat hij her-nieuwd kon worden door een proces van "politieke revolutie".

Een tragedie die onderwerp van discussie blijft binnen het revolutionair kamp

De laatste weken waren er bijzonder levendige en intensieve discussies op het IKS-websitetforum over een tragische gebeurtenis: de bloedige onderdrukking van de opstandelingen van Kronstadt.

90 jaar geleden, in 1921, kwamen arbeiders in opstand tegen de Bolsjewistische Partij en eisten onder meer de teruggave van de reële macht aan de sovjets, zonder de bolsjewistische partij. De Kommunistische Partij nam toen de vreselijke beslissing hen te onderdrukken.

Een deelneemster aan het debat, Youhou genaamd, stuurde ons een brief die we hieronder publiceren en die wij van harte verwelkomen. De brief is zowel een poging om een samenvatting te geven van de verschillende standpunten, die in de tussenkomsten aan de orde kwamen, als om zelf duidelijk stelling te nemen. Het gaat hier geenszins om een afsluiting van de discussie. Het lijkt ons integendeel dat de tekst, zoals geschreven in de geest van de kameraad, enkel een volgende stap in de discussie is. Tot slot gaan we helemaal met haar mee wanneer zij in de laatste regels schrijft: *“Sluit je in dit levendige debat bij ons aan! Het kameraadschappelijk debat is ons beste wapen tegen de burgerlijke ideologie”* (1).

Op het IKS-forum vindt nu, ter gelegenheid van de 90e verjaardag van de onderdrukking van Kronstadt, een zeer levendige discussie plaats die commentaar verdient. Ze is zeer interessant omdat ze tenslotte een goede afspiegeling vormt van de standpunten die over dit onderwerp in de arbeidersklasse bestaan. De verplettering van de arbeidersklasse in opstand van de Sovjet van Kronstadt door het revolutionaire leger op bevel van de Bolsjewistische Partij in 1921 wordt zonder taboes en twijfels op het forum naar voor gebracht. De wil om lessen te trekken uit deze slachting, zo belangrijk voor de toekomstige revolutie, verenigt alle kameraden op dit forum en bevestigt wat Rosa Luxemburg schreef over de Russische Revolutie: *“Het is duidelijk dat enkel een diepgaande kritiek, en zeker geen oppervlakkige verontschuldiging, uit deze gebeurtenissen alle schatten van lering kan trekken die zij bevatten”*. Dit debat wordt al tientallen jaren gekenmerkt door twee tendensen die lijnrecht tegenover elkaar staan: de trotskisten die menen dat de verplettering een 'tragische noodzakelijkheid' was en de anarchisten die denken dat de Bolsjewistische Partij als partij al de kiemen van deze ontanding in zich droeg en de noodzaak van het bestaan van een partij van de arbeidersklasse zelf in vraag stellen.

Was het dan een 'fout' of een 'tragische noodzaak'?

Hier volgt één van de ideeën die naar voor gebracht werd door Jeannotrouge: *“Het proletariaat kan zich niet als klasse vormen en daarna, na de revolutie, als heersende klasse, tenzij na een hardnekkige politieke strijd in haar eigen schoot tegen de burgerlijke invloeden, die gedragen worden door verschillende instellingen, organisaties en partijen die zich het etiket 'arbeiders' toeigen, een strijd die onvermijdelijk episodes van confrontatie en geweld inhoudt.”*

Mouhamed, die wat genuanceerder is, legt uit dat de Bolsjewiki geen andere keuze hadden. Maar op dit punt ben ik het volledig eens met Tibo en Underthegun: de verplettering van Kronstadt ging niet in de zin van de revolutie. Deze slachting was absoluut onnodig en heeft de nederlaag van de Russische Revolutie versneld. Waarom? Het waren arbeiders die afgeslacht en vermoord werden, geen witteboorden-contra-revolutionairen, zoals Trotski zelf zal toegeven: *“We hebben zo lang mogelijk gewacht, opdat de matrozen, onze verblinde kameraden, hun ogen zouden openen en zien waartoe de muiterij hen leidde.”* De kommunistische samenleving kan niet geboren worden uit broederstrijd. Een dergelijke moordpartij kan geen deel uitmaken van de wapens van de revolutionairen. Terecht schrijft Tibo: *“Ja, we hebben een 'eindelijke menselijke' wereld op te bouwen. En die kan niet als fundamenteel hebben de kadavers van arbeiders, die door andere arbeiders gedood werden.”* Ik zou daaraan toevoegen: en vooral niet op deze manier: door hun families te gijzelen, en door de soldaten van het rode leger te veroordelen, als die weigerden te schieten... Klassegevoel is noodzakelijk, zeker, maar binnen de arbeidersklasse wordt dat bepaald door het einddoel, door de bevrijding van de mensheid van het juk van de uitbuiting. De kameraden die het op dit punt niet eens zijn, herinnerden terecht aan de bijdragen van de Bolsjewiki aan de arbeidersklasse. De Bolsjewistische Partij, onder leiding van Lenin, heeft nooit de belangen van het proletariaat verraden en door onvermoeibaar de noodzaak te herhalen geen vertrouwen meer te hebben in de sociaal-democraten door elke politieke alliantie af te wijzen en om geen massapartij te vormen, heeft ze ervoor gekozen een minderheid te blijven onder de arbeiders. Deze partij pleitte voor een internationalisme tot op het bot. De Bolsjewiki hebben de arbeiders in hun strijd gesteund door aan hun kant te blijven, zelfs toen ze zagen dat de arbeiders een fout begingen.

Hoe was het dan mogelijk dat deze partij, die zich volop bewust was van het feit dat het socialisme niet met dwang aan de arbeidersklasse opgelegd kan worden, en het de plicht van de partij is aan de zijde van de klasse te vechten, zich bewapend tegenover haar bevond?

Hoe is de Bolsjewistische Partij ertoe overgegaan een dergelijke misdaad te begaan?

Kameraad Mouhamed schrijft: *“Voor mij, als er sprake geweest was van wereldrevolutie, dan zou Kronstadt niet gebeurd zijn, of iets in die aard”*. Het klopt dat het isolement van Rusland een fundamen-

tele oorzaak is voor de mislukking van de revolutie. Veel arbeiders zijn omgekomen in de burgeroorlog, de sovjets raakten ontvolkt, vaak bleven er alleen militaire comités over van enkele leden, die beslisten over de strategie die gevolgd zou worden. Wanneer de voorzitter van de Bund (de Joodse Kommunistische Partij) op het VIIe Congres van de Sovjets vraagt wat het Centraal Comité doet, antwoordt Trotski: *“Het CEC is aan het front!”* Voeg daar nog de drastische voedselrantsocenering aan toe omdat de Oekraïne, de graanschuur van Rusland, het land uithongert. Als het Duitse proletariaat zich bij de revolutie had aangesloten, daarmee de andere proletariërs van Europa en de wereld meetrekkend, dan zou dat een nieuw elan aan de Russische Revolutie gegeven hebben. In haar brochure over *‘De Overgangperiode’* schreef de IKS: *“Maar het grootste gevaar van de contra-revolutie kwam noch van de 'koelaks', noch van de arbeiders van Kronstadt die jammerlijk vermoord werden, noch van de 'witte complotten' die de Bolsjewiki vermoedden achter die opstand. De contra-revolutie kreeg de overhand over de lijken van de Duitse arbeiders, die in 1919 vermoord werden, en heeft zich het krachtigst uitgedrukt door middel van het bureaucratistische apparaat van wat de 'halfstaat' van het proletariaat moest voorstellen”*. Doordat de sovjets, het fundament van de dictatuur van het proletariaat, uitgeput raakten, doordat zee opgesloten bleven binnen de nationale grenzen van Rusland, werd de Bolsjewistische Partij geconfronteerd met keuzen die uiterst zware gevolgen hadden en heeft ze de zwaarste fout begaan: haar klassebroeders fysiek te elimineren.

Het isolement van Rusland in de ontwikkeling van de wereldrevolutie verklaart de houding van de Bolsjewiki gedeeltelijk. Het verklaart echter niet waarom de sovjets zich tegen de partij keerden. Als ze niet in opstand waren gekomen, dan zou de kwestie nooit aan de orde zijn gekomen. Zoals ik het verdedig, net als Underthegun, zien we zeer duidelijk, zowel in de eisen van de Sovjet van Kronstadt (*“alle macht aan de sovjet”*), maar ook in de stakingsgolven die uitbraken in Moskou en Petrograd (drie regio's, het zij terloops opgemerkt, die in de voorhoede stonden van de Oktoberrevolutie), dat er een kloof ontstaat is tussen partij en arbeidersklasse. Ziehier een radioboodschap gericht 'aan de arbeiders van de gehele wereld' die op 6 maart 1921 ontvingen werd: *“Wij zijn aanhangers van de macht van de sovjets, niet van de partij. Wij zijn voor de vrije verkiezing van vertegenwoordigers van de werkende massa's. De marionettensovjets, die gemanipuleerd worden door de kommunistische partij, zijn altijd doof geweest voor onze behoeften en onze eisen; wij hebben slechts één antwoord gekregen: kogels (...). Kameraden! Niet alleen bedriegen ze jullie, maar ze verdraaien opzettelijk de waarheid en belasteren ons op de meest verachtelijke manier (...). In Kronstadt is de gehele macht uitsluitend in handen van de revolutionaire matrozen, soldaten en arbeiders (...). Lang leve het revolutionaire proletariaat en de boeren! Lang leve de vrij gekozen sovjets!”* Of men het nu eens is met die eisen of niet, het staat buiten kijf dat de sovjets zich vierkant tegen de partij keerden, die zij nu als vijand beschouwen. Voor mijn part denk ik dat de assimilatie van de partij met de staat, een orgaan dat van nature reactionair en conservatief is, de Bolsjewiki ertoe gebracht heeft zich van de klasse te verwijderen. Tenslotte is dat het isolement binnen het isolement. De partij was tegelijkertijd rechter en partij en kon daarom de revolutie niet begrijpen van haar kameraden in de sovjets. Underthegun schrijft terecht: *“de 'bolsjewistische regering', maar dat is juist het probleem van deze geïsoleerde revolutie, werd van alle kanten belegerd. De urgentie van de situatie, de talrijke gevaren, hebben de Bolsjewiki er vanaf Brest-Litovsk, in 1918, toe gebracht de uitoefening van de macht voor hun rekening te nemen. Maar (...) de dictatuur van het proletariaat is niet de dictatuur van de partij”. Indien de partij niet de belangen vertegenwoordigt van een sovjet of van een deel van de arbeidersklasse, dan moet ze de belangen verdedigen van het wereldproletariaat, en juist omdat de partij verstrikt raakte in de staat miste zij de heldere visie om oriëntaties te geven, die voortkwamen uit de internationale arbeidersbeweging. Gevangen in de valstrik van de onmiddellijke vooruitzichten, verbonden met de organisatie van de revolutie, verloor de partij uit het oog wat het einddoel moest zijn: de bevrijding van de mensheid. Daarom gaat het hier niet om een terloops foutje, maar wel om het inzicht dat, in het kader van een wereldrevolutie, de dictatuur van het proletariaat uitgeoefend moet worden door de sovjets. Daarmee zijn de materiële en objectieve redenen gegeven voor deze broedermoord, maar het moet duidelijk zijn dat, in tegenstelling tot wat Prodigy, Jeannotrouge en Mouhamed denken, de materiële voorwaarden, die we op deze manier*

schetsen, niet compleet zijn als we er geen ethische dimensie aan toevoegen.

De vraag 'hebben we het recht een morele balans op te maken van dit drama?' werd langdurig bediscussieerd

Underthegun legt veel nadruk op het feit dat er geen determinisme bestaat en dat onder de revolutionairen in de partij sommigen, in identieke urgente omstandigheden, de keuze gemaakt hebben hun kameraden in Kronstadt te verdedigen. De Lenins en de Trotski's hadden een keuze en zij kozen ervoor hun kameraden te vermoorden. Naar mijn mening is het de moeite waard de vraag te stellen, maar kameraden Mouhamed en Prodigy wierpen daar in hun tussenkomsten tegenin dat *“een marxistische analyse er niet in bestaat een morele balans op te maken; maar wel een objectieve en materialistische balans. Het gaat er niet om te veroordelen, te zeggen wat immoreel is of niet. Het gaat erom lessen te trekken zonder humanistische gevoelens.”* Morele balans en een analyse van de omstandigheden staan niet tegenover elkaar, maar vullen elkaar aan. De moraal is niet de manicheïstische burgerlijke moraal, maar de vrucht van een lange evolutie, die rechtstreeks voortkomt uit het feit dat de mens voor de beschaving gekozen heeft en het behoud van de soort uitdrukt in solidariteit: ze is dus inherent aan de materiële voorwaarden. De Bolsjewistische Partij is ontaard en kwam in nieuwe situaties terecht waarvoor geen recept bestond. Dus, ja, ze koos de weg die naar haar ondergang zou leiden, en nee, de verplettering van Kronstadt ging niet in de richting van de revolutie. Kon zij anders gehandeld hebben? Misschien. Had ze dat moeten doen. Dat is zeker! Waarom hebben sommigen opdracht gegeven tot deze moordpartij en hebben anderen zich ertegen verzet? Gewoon omdat ten opzichte van eenzelfde situatie het bewustzijn niet homogeen is, dat de band tussen bewustzijn en materiële voorwaarden niet mechanisch is. Daarom moeten we op de onderdrukking van Kronstadt niet de blik werpen van een onberispelijke moraal, gesmeed in negen decennia proletarische strijd. De revolutionairen zullen voor keuzes gesteld worden die even essentieel zijn in de komende strijd en Kronstadt is een 'donkere schat van lessen' want zij draagt in haar ongelukkig noodlot een wezenlijke les aan: *“geen geweld binnen de arbeidersklasse!”* Als het doel de middelen niet heiligt, dan bepaalt het ze toch wel!

We konden deze kwestie niet bediscussiëren zonder onze standpunten over het marxisme te verduidelijken, maar ook die over het trotskisme en het anarchisme. Sluit je aan bij dit hartstochtelijke debat! Het kameraadschappelijk debat is onze beste wapen tegen de burgerlijke ideologie ■

Met kameraadschappelijke groeten, Youhou

(1) Daarom antwoorden we hier niet op kameraad Youhou. Niet alleen zijn we het eens met de essentie van haar analyse, maar het debat kan en moet ook verdergaan. Om het standpunt van de IKS te vernemen over deze tragische gebeurtenis verwijzen we de lezer naar twee van onze artikels:

a) *De repressie van Kronstadt in maart 1921: een tragische vergissing van de arbeidersbeweging*.
b) *1921: Understanding Kronstadt*, *International Review* nr. 104.

vervolg van p. 8

DEBAT

“6. De totale steun aan de arbeidersstrijd van andere landen, door de ontwikkeling van de enige mogelijke vorm van solidariteit: hun strijd vervoegen door een nieuw strijdfrent te openen tegen ons eigen nationale kapitaal.

“7. De zoektocht naar de internationale coördinatie en centralisering van de strijd.

“8. Eenheid in een internationale en gecentraliseerde organisatie van alle voorhoede krachten van het proletariaat.

“9. Aan alle strijd die vandaag gevoerd wordt, het perspectief te geven van de **proletarische wereldrevolutie** die de burgerlijke staat in alle landen zal vernietigen. Het vooropstellen van de wereldmacht van de **arbeidersraden**, opent het proces van afschaffing van de koopwaar, van de loonarbeid en van de nationale grenzen, door de weg te effenen voor de **menselijke wereldgemeenschap**, het communisme. Het is duidelijk dat de revolutie waarschijnlijk zal starten in één land, maar dat ze zich de wereldwijde uitbreiding van de revolutie tot taak moet stellen, anders zal ze veroordeeld zijn tot de nederlaag.

Germán

1) http://fr.internationalism.org/i414/gauche_communiste_et_anarchisme_internationaliste_ce_que_nous_avons_en_commun.html

2) Orgaan van de IKS-pers in Spanje.

3) Eerste editie in het Spaans, 1981; http://es.internationalism.org/folletos/nacion_introsop

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Wereldrevolutie + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
 vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
 vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
 + 8,5 euro
 vorige jaargangen: 0,50 euro

**Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
 voor de territoriale IKS-pers in andere landen**

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energie en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dank zij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Wij zien uw bijdragen gaarne tegemoet op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of tijdens een van onze tussenkomsten.

ALGEMEEN TOTAAL 2011

19,10

PUBLIEKE BIJeenKOMSTEN

■ te Brussel : zaterdag 7 mei, 15u, Kulturententrum Pianofabriek, Fortstraat 35a, 1060 St-Gillis

Versterken de democratische eisen de strijd tegen het kapitalisme?

Sinds 1848 of 1917-1919, zagen we nog zelden een zo brede en gelijktijdige beweging als de recente revolutie tegen de kapitalistische schrijnende ellende, de hongersnood en de corruptie van de bewindvoerders die zich over gans Noord Afrika en de arabische landen heeft verspreid. Deze rebellie liet een buitengewone moed zien en een bekwaamheid om de strijd in handen te nemen, de bezetting van de straat te organiseren, de solidariteit, de onderlinge hulp.

Tegelijkertijd werden eisen naar voor geschoven als de vervanging van de staande regeringen van corrupte monarchieën en militaire tyrannen door regeringen samengesteld uit leden van de democratische oppositie. Eveneens de eis tot de oprichting van onafhankelijke vakbonden ter vervanging van de officiële vakbonden en ook het idee te denken dat het leger aan 'de kant van het volk' zou staan.

* Wat kunnen we van deze eisen verwachten?

* Kunnen ze oplossingen bieden voor de problemen die door de manifestanten worden aangeklaagd?

* Wie heeft hier belang bij?

* Waarin verschillen zij van deze uit de 19e eeuw?

* ...

We nodigen jullie uit om tijdens deze Publieke bijeenkomst over al deze vraagstukken met ons te komen discussiëren.

■ te Amsterdam : zaterdag 18 juni, 14u, De Badcuyp, 1e Sweelinkstr. 10, 1073 CH Amsterdam-Zuid

Griekenland, Frankrijk, Italië, Nederland, GB, Tunesië, Egypte, ... In hoeverre heeft de arbeidersstrijd voldoende vertrouwen in eigen kracht ontwikkeld om de strijd in eigen handen te houden?

PERMANENTIES * ANDERE ACTIVITEITEN

■ te Utrecht : 1 mei, stand op de "Antikapitalistische demonstratie voor een radicaal andere samenleving"

■ te Antwerpen : zomer 2011: discussie en ontmoetingsdag zaterdag 27 augustus
 met debatten over verschillende onderwerpen, uitgebreide leestafel (contacteer ons)

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA

Apartado de Correos 258,
 Valencia 46080, Spanje

COMMUNIST

INTERNATIONALIST

(in Hindi)
 POB 25, NIT,
 Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI (TURKIJE)

Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in Zwitserland of e-mail
turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO

Omwille van de politieke situatie is er geen postbus. Schrijven naar het adres in Spanje of e-mail
venezuela@internationalism.org.

INTERNATIONALISM

320 7th Ave. #211
 Brooklyn, NY 11215, USA

INTERNATIONALISME

PB 94, 2600 Antwerpen, België

INTERNATIONELL REVOLUTION

IR, Box 21106,
 10031 Stockholm, Zweden

INTERNASYONALISMO,

(FILOPIJNEN)

Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in India of e-mail
philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL

Apartado de Correos 15-024,
 C.P. 02600
 Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE

Mail Boxes 153
 rue Darnémont, 108
 75018 Paris, Frankrijk

REVOLUÇÃO INTERNACIONAL

(BRAZILIË)

schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE

CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE

WR, PB 339,
 2800 AH GOUDA, Nederland

WELTREVOLUTION

Postfach 410308,
 50863 Köln 41, Duitsland

WELTREVOLUTION

Postfach 2216,
 CH-8026 Zürich, Zwitserland

WORLD REVOLUTION

BM Box 869, London WC1N 3XX,
 Groot Brittannië

WORLD REVOLUTION

(AUSTRALIË)
 schrijven naar World Revolution,
 Groot-Brittannië, of naar:
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

Platform en Manifest

• 2,50

Krisis en verval van het kapitalisme

• 3,25

De vakbonden tegen de
arbeidersklasse

• 1,50

Natie of klasse?

• 1,85

Kommunistische organisatie en
klassenbewustzijn (en/fr)

• 2,50

De Italiaanse Kommunistische

Linkerzijde (en/fr)

• 10,00

De Hollands-Duitse

Kommunistische Linkerzijde (en/fr)

• 18,00

De Britse Kommunistische

Linkerzijde (en)

• 7,00

De Franse Kommunistische

Linkerzijde (fr)

• 6,00

De Russische Kommunistische

Linkerzijde (en)

• 10,00

De staat in de overgangperiode van
kapitalisme naar kommunisme (en/fr)

• 3,00

Het Trotskisme tegen de

arbeidersklasse (fr)

• 2,50

Rusland 1917, het begin

van de wereldrevolutie (en/fr)

• 2,50

De Golfoorlog (1991)

• 1,25

Fascisme et démocratie,
deux expressions de la dictature
du capital (fr)

• 4,50

La terreur stalinienne:
un crime du capitalisme,
pas du communisme (fr)

• 3,00

Het communisme is
geen mooi ideaal ..., maar ...

• 3,00

Bundel: ecologie en kapitalisme

• 2,00

Bundel: Rusland 1917,
het begin van de wereldrevolutie

• 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen

• "Groene Waterman" Wolstraat 7
 • "Dierckxsens" Melmarkt

Amsterdam

• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

Utrecht

• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

Internationale Revue	Engels/Spaans/Frans	Nederlands
	 3 EURO Sociale opstanden in de Magreb en in het Midden Oosten Kernramp in Japan; Oorlog in Libië Enkel de proletarische revolutie kan de mensheid redden van de kapitalistische Wat is er aan de hand in het Midden-Oosten ? Bijdrage tot een geschiedenis van de arbeidersbeweging in Afrika Wat zijn de Arbeidersraden ? (V) 1917-21 : de Sovjets tegenover het vraagstuk van de Staat Verval van het kapitalisme De Komintern en de virus van het 'Luxemburgisme' in 1924 De Kommunistische Linkerzijde in Rusland Het Manifest van de Arbeidersgroep van de Russische Kommunistische Partij IV	Tegenover een steeds duidelijker bankroet van het kapitalisme... Slechts één toekomst, de klassenstrijd! 18 ^e congres van de IKS Naar een hergroepering van de internationalistische krachten 18 ^e congres van de IKS Resolutie over de internationale situatie De strijd van het marxisme tegen de godsdienst Economische slavernij is de onderliggende oorzaak van de religieuze misleiding Anton Pannekoek Darwinisme en marxisme (Deel II)
145	2e kwartaal 2011	22 2010

DEBAT

Zijn de internationalistische anarchisten werkelijk een deel van het revolutionaire kamp?

Wij publiceren hieronder de vertaling van discussie die (onder de rubriek "Commentaar") op onze Spaanstalige website plaatsvond, naar aanleiding van ons artikel over "Kommunistische Linkerzijde en Internationalistisch Anarchisme: wat we gemeenschappelijk hebben". 1)

De eerste kameraad bevestigt punten, die niet overeenkomen met onze analyse over de natuur van het internationalistische anarchisme. In het bijzonder twijfelt hij zeer sterk aan de gegrondheid van de samenwerking met de anarchisten, zelfs "internationalisten".

De tweede probeert deels te antwoorden op deze kritiek en stelt vooral nieuwe vragen.

Wij zullen deze vragen hier niet beantwoorden, wij laten deze momenteel open (en wij verwijzen onze lezers naar onze reeks van drie artikelen over "Kommunistische Linkerzijde en Internationalistisch Anarchisme"). Zij zijn volgens ons een bijdrage aan een open en kameraadschappelijk debat dat zich, over de meningsverschillen heen, op internationaal vlak moet ontwikkelen.

Eerste commentaar

Beste kameraden,

Allereerst stuur ik jullie van verre mijn zeer oprechte en hartelijke groeten. Ik schrijf jullie om verschillende redenen: onder andere, een kort commentaar op jullie onlangs gepubliceerde artikel in *Acción Proletaria* (2) getiteld: "Kommunistische Linkerzijde en Internationalistisch Anarchisme: wat we gemeenschappelijk hebben".

Wat me in dat artikel is opgevallen, is de gezonde debatkultuur die jullie beoefenen ten opzichte van andere proletarische bewegingen, als men de wil heeft om "de standpunten van de andere te begrijpen, eerlijk de punten van overeenkomst en verschil te omlijnen"; anderzijds "moet men onderscheid kunnen maken tussen revolutionairen (zij die het perspectief verdedigen van de omverwerping van het kapitalisme door het proletariaat) en reactionairen (zij die op de ene of andere wijze bijdragen tot het bestendigen van dat systeem)". En dit, steeds om de principes van de revolutionaire communisten voorop te stellen. Dit gezegd zijnde, en ik zou willen dat jullie dit als een gezonde kritiek opvatten, is er een punt in dat artikel dat ik helemaal niet deel. Jullie tekst zegt: "(Deze onhandigheden van onze kant) onthullen de moeilijkheid om, naast de meningsverschillen, de essentiële elementen te zien die de revolutionairen tot elkaar brengt."

Ik ben van mening dat het communisme en het anarchisme geen essentiële elementen delen, maar eerder algemene perspectieven voor de mensheid en wellicht bepaalde onmiddellijke doeleinden, die maken dat sommige gemeenschappelijke interventies aanvaardbaar kunnen zijn. Ik denk dat de strijd voor de kommunistische revolutie in zulke troebele, koude en verraderlijke waters van het kapitalisme, met bewegingen die pretenderen revolutionair te zijn en een revolutionaire schijn ophouden, op lange termijn altijd gevaarlijk is.

Inderdaad, weet ik niet of dit "revolutionair" anarchisme ook als dusdanig kan worden bestempeld. In ieder geval zal men op lange termijn de praktijk van het "revolutionaire" anarchisme moeten bekijken, om er de gepaste conclusies uit te trekken alvorens een gemeenschappelijke interventie te ondernemen, steeds vanaf het begin duidelijk de begrenzings vooropstellen, die tussen het communisme en het anarchisme bestaan.

Dit betekent niet dat ik me verzet tegen het feit dat men bepaalde "allianties" aangaat met de anarchisten om te strijden voor het algemeen belang van het proletariaat; wat ik wil zeggen is dat men nog

essentiële elementen, waaruit het anarchisme bestaat, nog nauwkeurig van elkaar moet onderscheiden.

Ik ben inderdaad van mening dat de elementen, die het anarchisme en het communisme dichter bij elkaar brengen, niet essentieel zijn, maar eerder schijnbare en voorbijgaande elementen zijn, ongeacht het gehalte aan eerlijkheid van het anarchisme.

Het zou niet te veel gevraagd zijn om de anarchisten er zelf aan te herinneren dat de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens.

Een revolutionaire organisatie bestaat maar echt in die mate, dat zij op de eerste plaats het revolutionaire perspectief nooit uit het oog verliest, dat erin bestaat het huidige productie regime, dat zorgt voor zoveel onderdrukking, kwalitatief te transformeren. Maar ook bestaat zij maar echt in die mate dat zij zich op een permanente wijze ontwikkelt op basis van programmatische principes, die noodgedwongen homogeen dienen te zijn; programmatische principes waarvan het onvermijdelijke doel de opheffing is van alles wat bestaat, met een strategie om deze tot het einde door te zetten: het communisme, een strategie die het anarchisme niet deelt als vorm en nog minder als principe.

Met andere woorden: indien men de kommunistische principes uit het oog verliest die aan een echte revolutionaire politieke structuur bezieling en leven geven, zou dit als gevolg hebben dat men de politiek transcendentie verschillen vergeet die er bestaan ten opzichte van andere bewegingen op het moment van het veiligstellen van de revolutie zelf, die van een proletariaat georganiseerd in sovjets.

Ik zou willen dat, wat ik hier zeg, opgevat wordt als kameraadschappelijk kritiek, omdat ik juist met jullie niet alleen een flink aantal principes deel, maar ook concrete standpunten met betrekking tot concrete feiten.

Leon's

Tweede commentaar

Men moet kameraad Leon's kritiek verwelkomen betreffende het artikel over het anarchisme in *Acción Proletaria*. In dit artikel en ook in de kritiek van Leon's wordt gesteld dat het internationalisme een klasse-grens is, zowel bij de marxisten als bij de anarchisten. Wat dikwijls voorkomt is dat men op een vage, abstracte wijze spreekt over internationalisme, wat aanleiding geeft tot meerdere dubbelzinnigheden. Ik verwijf helemaal niet naar de makke bourgeoisie-intellectuelen, marxisten of anarchisten, dat is een andere zaak. Ik spreek over kameraden die loyaal denken en age-

ren, marxisten of anarchisten die zich momenteel bevinden op het terrein van het internationalisme. Hier stel ik me nu persoonlijk de volgende twee vragen:

1. Ik ken enkele eerlijke anarchistische kameraden, maar die niet denken dat de klassenstrijd in het verloop van de geschiedenis een bepalend element is, die spreken over onderdrukkers en onderdrukten, volkeren uitgebuit door de rijken en de multinationalen, maar die niet spreken over de klassenstrijd als iets wat centraal staat. Dit is een logisch resultaat, gezien deze kwestie over de klassenstrijd, historisch gezien, nooit helder gesteld is bij de anarchisten.

Voor mij is dus de concrete vraag, die noch in het artikel van de IKS, noch in de commentaar van Leon's is gesteld, of die elementen die niet denken dat de klassenstrijd een elementaire factor is in het verloop van de geschiedenis, deel uit kunnen maken van het internationalistische terrein. Ziehier een vraag die ik me stel en waarover ik graag zou willen discussiëren.

2. Anderzijds denk ik dat, zoals Lenin zei in verband met de waarheid, deze altijd concreet is, perfect tastbaar en meetbaar... of bestaan er verschillende vormen van proletarisch internationalisme? Daarom veroorloof ik me de aandacht van kameraden zoals Leon's, maar ook deze van de IKS te verwijzen naar een deel van de inleiding (3) van de brochure "Natie of klasse", waarin vermeld wordt dat het proletarisch internationalisme zich concretiseert in een aantal punten die ik me deels veroorloof te vermelden. Ziehier de aanhaling: "Maar wat is nu het echte internationalisme? Hoe kunnen we dit in de praktijk brengen? Het proletarisch internationalisme concretiseert zich in:

"1. De totale aanklacht tegen de imperialistische blokken, tegen de ideologieën die hen dienen als voedingsgrond, tegen de partijen die hen steunen.

"2. De aanklacht tegen de "neutraliteit", de "derde wereld politiek", de "derde weg", enzovoort... die slechts valstrikken zijn, bedacht door tweedangs staten om hun eigen imperialistische behoeften te verdedigen.

"3. Radicale oppositie tegen elke vorm van nationale strijd, autonomie, federalisme, racisme (of zijn evenknie de "raciale strijd"), waarvan de functie steeds is om het proletariaat te verdelen en ze te verzwakken door allerlei frontvormingen tussen verschillende klassen.

"4. De onverzettelijke strijd tegen elke imperialistische oorlog, door in de praktijk daartegenover het "revolutionaire defaultisme" naar voren te schuiven. Met ander woorden, de verbodering tussen arbeiders en onderdrukten van beide kampen door aan beide zijden het geweer te richten op de eigen bevelvoerders, op hun eigen respectievelijke nationale kapitaal.

"5. De oppositie tussen onze klassebelangen en het nationale belang van het kapitaal. Door onverzettelijk te strijden tegen elk ontslag, elke opoffering of agressie, die het kapitaal ons wil opleggen in naam van de "veiligstelling van de nationale economie" en andere gelijkaardige misleidingen.

(wordt vervolgd op pagina 6)

ONZE STANDPUNTEN

■ Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereld-oorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

■ De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om de revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

■ De verstaatsde regimes die onder de naam van "socialistisch" of "kommunistisch" het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

■ Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn de laatste oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar

internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

■ Alle nationalistische ideologieën over "nationale onafhankelijkheid", "zelfbeschikking van de volkeren", of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

■ In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitbuiters. De "democratie", een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

■ Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde "arbeiderspartijen", "socialistische" en "kommunistische" partijen (de huidige ex-"kommunisten") alsook de "ultra-linkse" organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van "volksfront", "anti-fascistisch front" of "eenheidsfront", waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

■ Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de "officiële" als die van de "basis", dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

■ Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de

uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

n Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspuit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-actie van het proletariaat.

■ De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten over moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

■ De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch "zelfbeheer", noch "nationaalisme" van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, waren-productie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

■ De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit "het organiseren van de arbeidersklasse" of uit het "grijpen van de macht" in haar naam,

maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakken van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

■ De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

■ De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

■ De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereen volgende bijdragen van de *Bond van Kommunisten* van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de *Internationale Werklieden Vereniging*, 1864-1872, de *Socialistische Internationale*, 1889-1914, de *Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse*, *Hollandse* en *Italiaanse Linkerzijde*.